Le-le
Pislia ravtu

PG
3948
L42P5

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

Театральна Бібліотека „Русалки“

1921 р. Випуск IV.

Ле-ле.

ПІСЛЯ РАВТУ.

Фарса на І. дію.

ЛЬВІВ, 1921 р.
ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

З друкарні Ставропигійського Інститута
під управою Ю. Сидорака.

Ле-ле.

PISLIA

ПІСЛЯ РАВТУ.

Фарса на І. дію.

PG
3948
L42P5

JUN
3
1983

ЛЬВІВ, 1921 р.
ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

З друкарні Ставропигійського Інститута
під управою Ю. Сидорака.

ОСОБИ:

Радник Мотика.
Добродійка Мотикова.
Гудз
Філько } бувші старшини.
Клявіш
Галочка сестра Клявіша.

Річ діється в карнаваловому сезоні 1921 р.

Сцена перша.

(Сальоник. На право двері в спальню, на ліво фортепян. На кріслах розкинута гардероба з вчерашнього балевого приготовання. На сцені зразу пусто, чути одноманітне биття годинника. Поволи робиться ясніще — робиться ранок. По хвилі вдігає входовими дверми знервована Мотикова, пересуває в злости кріслами, перекидує гардеробою, роздягається і ходить мовчки по комнаті. За нею входить Мотика, охлялий в зімнятому комнірци, важко сапає, позирає з під ока на жінку, старається ласкаво забалакати її зденервовання. Годинник бє 7-му).

Мотика: Ось, вже зараз і ранок; починає розвиднюватися.

Мотикова: Що розвиднюватися, де розвиднюватися, може в тебе в голові розвиднюєся?

Мотика: Алеж бо ти жіночко, я тільки собі так сказав. Властиво, ще майже темно і якби властиво не місяць, то булоби ще темніще.

Мотикова: Темніще, темніще! Казала тобі, ще останній вальс. Ні, вперся як цап — до дому і до дому.

Мотика: Алеж котику, кіцусю, ти бо зараз теє... цап — я казав, щоби грали останній вальс, бо треба до дому, та вони не грали.

Мотикова: Що ти казав? — Я не чула. Скажи ще раз!

Мотика: Я кажу кіцусю, що казав, щоби грали, та вони не грали, хоч я казав.

Мотикова: Що ти казав, кому казав, де казав? От ліпше йди спати і не плутай язиком.

Мотика: Але я властиво кіцусю... іду спати, бо... дуже властиво хочеться спати.

Мотикова: Ох йой; не зношу цього паплання язиком.

Мотика: Тажеж — бо ти кіцусю... мені видиш прикро такі, як кажу, твої бачиш...

Мотикова: Нічого не бачу і не хочу бачити!

Мотика: Але бо ти не знаєш, що я тобі хотів сказати, а пропо хочби тої забави, а властиво того комітету.

Мотикова: Пропо, не а пропо, сховай свої уваги для себе, бо знаєш, що я цього не люблю.

Мотика: Я зняю кіцусю, що не любиш, длятого як кажу, що властиво, якби не ти... то не булоби жадної, а якжеж жадної забави.

Мотикова: Не зношу я того говорення. Якби не ти, якби не ти, а якби не ти, то от краще...

Мотика: Що я? я своє зробив. Як кажу бо властиво комітетові...

Мотикова: Йой страх, найшлися мені комітетові. Також мали кого просити.

Мотика: Но, но кіцусю! А видиш теє... просили і все, як кажу, просять.

Мотикова: Просять, просять *(сміється з досадою)* ти знаєш чому просять? Тому просять, що задля мене. Якби не я, то на тебе...

Мотика: О, що то, то вже ні! Бо приходили і як кажу просили і то дуже просили: „не відмовтеся, будь ласка, а якжеж, просимо“...

Мотикова: Коли це було, коли так дуже просили? Я цього не бачила.

Мотика: Ти, властиво, як кажу, не бачила, але просили.

Мотикова: (*в злости*) Хто просив? кажи, най чую, хто просив?

Мотика: Отже просив, як його там... от той Філько Кималей.

Мотикова: (*злобно сміється*) Не Кималей а Гемалей.

Мотика: Алеж бо ти, та чи то не всьо одно. По тім як кажу просив Гудз, от Штанкевич і ще той... що так богато говорив.

Мотикова: Алеж бо ти мало говориш, а так мудро...

Мотика: Властиво, кіцусю і він говорить і я говорю, але бачиш в тім річ, як кажу, забув як то його... властиво... агі! При... При... Пер...

Мотикова: Та Придун, Придун, що такого дивного, не може слова вимовити!...

Мотика: Отжеж, як бачиш, просили і...

Мотикова: А я знаю, що не просили, а тільки так випадало, бо ходило о мене.

Мотика: Ходило властиво о тебе, але як кажу, був Гемалай чи там Гемалей, був Гудз, були... і... п-р-о-с-и-л-и.

Мотикова: О, що то — то вже ні! — Бо я знаю, що Гудз не просив спеціяльно тебе на комітетового.

Мотика: Властиво спеціяльно о те ні, але просив, як кажу, о... посаду.

Мотикова: Просив о п-о-с-а-д-у. Аж тепер каже, що о посаду, а не на комітетового! Бачиш, бачиш, а що я не казала?

Мотика: Алеж прошу тебе, властиво просив на комітетового. Чому ні? Прийшов і просив о посаду...

Мотикова: І тобі не встидно? Як-то прийшов, як? (*іронічно сміється*) прошу о п-о-с-а-д-у і на к-о-м-і-т-е-т-о-в-о-г-о.

Мотика: А-а видиш, що просив — і як кажу хоч не на комітетового то о посаду і просив не тебе кіцусю, а таки мене.

Мотикова: Йой, великі ласки. Скорійш вмерти як допроситися тої дурної посади. Дивуюсь Гудзови, що йому хочеться. Я на всьо плюнулаб і не дивилабся більше в той бік!

Мотика: Так кіцусю, ти не подивилабся, але бачиш...

Мотикова: Що бачиш? — Бачу, — що ви всі... *(злісно)* ви не варті — ви... От патріоти найшлися! Хлопці страждають, тратять даром літа, молодість, красу, щастя за ідею, а він один з другим вилігується на печі і робить ласку. І варта то? Яб тобі сказала. Зіленько, пецухи, розсипане порохно! Отщо. І я скажу Гудзови. Скажу: пане Гудз, не маєте з ким говорити... Так скажу!

Мотика: Скажи, кіцусю скажи. Ти і так за богато Гудзови говориш.

Мотикова: О, вилазить шило з мішка. Тобі зависно. Що? Правда?

Мотика: Йой, бо ти кіцусю... Мені зависно. Також вигадала.

Мотикова: Вигадала не вигадала, а всі люди сміються. Де я — там зараз він. Не дасть і відсапнути. Не мож і з ким словечка поговорити. Я встидаласьби. Що небудь, зараз підозріння; а там не йде, бо там той... а там знова Гудз. Агі на тебе!

Мотика: Гудз, Гудз...

Мотикова: А щобись знав, що Гудз то не ти! Гудз не абиякий хлопець. Порядний, елєгантний, шарманцкий, співає, танцює, а ти що...

Мотика: Або я кіцусю не танцюю і не співаю?

Мотикова: Ей не говори що співаєш! Де співаєш? Хиба в буфеті з тими — най не кажу... Також треба бути без лиця і без встиду.

Знайшовся мені до забави. Якімито страх! Та ще й з небудьким — з такими панночками...

Мотика: З якими панночками, кіцусю. Та чиж не відповідне товариство? Були там радники і академіки і посли і редактори.

Мотикова: Що можна послам і редакторам, то не тобі. Вони мають гроші і вони на то є! А ти запхай ніс і сиди, як не твоє діло.

Мотика: А ось ти кіцусю, сидиш з ким хочеш і я нічого.

Мотикова: З ким я сиджу, де сиджу?

Мотика: А з Гудзом!...

Мотикова: Що з Гудзом? То Гудз хто такий що ти чіпився Гудза. Якби ти знав хто є Гудз, то ти небоже... *(по хвилі)* О, я того не стерплю. Мені досить — аж забогато. Скажу Гудзови він прийде рано з рахунками. Я скажу йому: пане Гудз. ви більше з моїм мужем ані слова він такий, що не варт. Він не жаден патріот його знищити в пресі, написати до „Вперед" до „Вістника" до „Будяка". Так — так скажу Гудзови.

Мотика: Алежбо кіцусю, дай спокій, деж то так.

Мотикова: Ні, я сказала і досить! Я не позволю. Що то Гудз, ніби, що ти собі думаєш? Гудз, Гудз.

Мотика: Та бо ти мені вже кіцусю з тим Гудзом справжні ґудзи в голову повабивала. Ну, щох прийде, то прийде. Ось вже рано прийде і скажеш, що я сякий такий, але тепер вже хочу спати і йду спати. Так кіцусю. Йду спати. Йно як кажу, властиво, не знаю чи там постелено...

Мотикова: *(викривляючись)* Постелено, постелено. Та ти більш нічого не знаєш, як тільки спати. *(Вибігає в спальню).*

Мотика: *(самий, по хвилі)* Ах... якжеж це погано. Такий несмак. Ані дня ані ночі... Завтра до бюра, а вже рано. Бр-р-р-р-р наче морозить.

Коби скорійше до ліжка. Проклятий ковнірець!! Ніяк не скинеш. Знова двіста марок. Вже до нічого, шмата, тай годі. І коли це все скінчиться? Такі видатки! Подуріли тай годі! Агі на вас з вашими старими кавалерами, дамами, порадниями, захоронками, захистами, союзами і всіми иншими комітетами. Хороба зайшла на людий і не порадиш. Їсти нема що. Фрак позичений, смок віднаймлений. Не держалоби то шістки в кишені. Ні, витратиться, витратиться, а потім до Горожанського Комітету за допомогою. Ну, решті. *(тут скинув ковнірець)* Шмата, фляк; цілих сто марок. *(по довшій павзі)* Щож, видатки видатками, а жінці таки треба... Єсть емоція, є нові люди— ну і нерви вспокоюються. Дійсно, що казати, всьо має свою ціль.

(Входить Мотикова. Мотика забирається в спальню і по дорозі):

Мотика: От і до лежайська. А-а-аа чудесно. Правда жіночко, нема то, як в свойому ліжку? *(виходить в спальню).*

Мотикова: Як кому! *(сідає на фотелі задумуючись, по хвилі сама до себе)* Ніби довго наспиться? —Било пів 8-мої, ще пів години і варта то? *(зі спальні чути легкий храпіт).* Ти вже спиш?

Мотика: Ні, тільки почав засипляти — або що?

Мотикова: Нічо, я так спитала.

Мотика: А ти що кіцусю? Чому не йдеш спати?

Мотикова: Бо так!

Мотика: А що робиш?

Мотикова: Думаю.

Мотика: Та що там думати, нічого думати. От я обертаюся до стіни та сплю. А збудиш мене кіцусю?

Мотикова: Збуджу. *(Задумалась, годинник бє пів до 8-мої).* Ти вже спиш?

Мотика: Га? Ти-ти-ти щось казала?

Мотикова: Питаюсь, чи вже спиш?

Мотика: Ні, тільки почав засипляти, або що?

Мотикова: Нічо, я хотіла тебе щось спитати.

Мотика: Що кіцусю? кажи серденько!...

Мотикова: Слухай — як то є в Туреччині?

Мотика: Як є в Туреччині... в Туреччині...

Мотикова: Чекайже, не знаєш о що ходить?...

Мотика: Ага, дійсно кіцусю, не знаю о що ходить...

Мотикова: Видиш, як не знаєш о що ходить, то не виривайся!...

Мотика: Так, кіцусю. Я дійсно не виривоюся, бо не знаю властиво, о що тобі ходить властиво і... *(хропить)*.

Мотикова: Ти вже спиш?

Мотика: Що-що — ти щось мене питала?

Мотикова: Питала, чи ти вже спиш.

Мотика: Ні, ні, не сплю.

Мотикова: Слухай!

Мотика: Слухаю, кіцусю.

Мотикова: Чи в Туреччині все панує султан, чи буває часом і султанша?

Мотика: Чому питаєш?

Мотикова: Бо хочу знати, чи може бути і султанша?

Мотика: Видиш серденько, не годен собі пригадати... чи може бути... або що?

Мотикова: Бо подумай, якби була султанша, то моглаби мати навіть і 40 мужів.

Мотика: Ага! дійсно цікаве кіцусю, властиво дійсно... дуже цікаве. Добраніч тобі кі-цусю... Дій-сно дуже ці-ка ве... До-бра-а-ніч...

Мотикова: *(зі злостю)* Добррра-ніч!

Сцена друга.

Мотикова: Але чогож це я сіла, таж вони готові небаром надійти, казали прийдуть перечислити касу. А цеж небаром 8-ма рано, деж-би так довго танцювали? А може... А таки чується в ногах. Дежто, мабуть 14 вечерниці з черги а це вже треті з порядку. Завтра знова... Але — в що ту завтра зодягнутись, все вибілювати мештики, та змінити шарфи при сукні, то якось не... дуже. Та байка! Що мені там, най собі говорять. Хто нині може вбратися? Хиба, що такі... або якась там жінка бувшого харчевого або інтенданта. Мій муж ані картяр, ані паскар. Тай хто там звертає увагу? Хиба, що бабські язики. Хлопцям байдуже, їм, щоби тільки тут *(показує на фігуру)*.

Зрештою як каже *(іде до зеркала причепуритись)* Гудз, дурні гуски, думають, що як пустять з заду аж два фестини або наставлять декольте, то хтось зі скіри вискочить — кождий догадається, як там далі... Тай смішні наші наркізи. І дійсно він все має рацію. Чудесний хлопець *(озираючись в зеркалі)* справді чудесний! Але якийсь такий несміливий до жінок... Ніби якийсь і старшина і на війні був, а до жінок так якось *(показує квасну міну)*. Потішний! Зараз червоніє і такий тоді любий як невинна дитинка. А я так люблю невинних хлопців... Та де там він невинний. От собі такий... *(павза)* Я трохи догадуюсь. Любиться іде-а-льно. Хі-хі-хі і... ідеально. Може бути. Ой дуренький собі! Та хлопці бувають часом дуже дурненькі. Зітхають, перевертають очима, а тимчасом другий... Скільки то часу піде даром і нічого. Якби я так була хлопцем... Дійсно дурненькі. Що тут довго зітхати?...

Але пан Гудз готові перечислитися! Галочка дре носа. А може... Але старий фільософ... де би він? Також патріот. За України призбирав де що,

тепер знова нюхає, якби то щось... От буде мав тестя пан Гудз. „Ах Галочка дуже діяльна, дуже діяльна!“ А вона діяльна до хлопців; крутить голови і тому і тамтому, а тепер робить очко до Гудза. А вчора дув Гудз потішний, трошки випив, почервонів і такий був роз-сі-я-ний. Щось деклямував, розкидав руками, хотів цілувати в декольте і так притискав *(показує на згнятя руки)* уста, цілуючи вічно в то місце. Е говори собі небоже, я вже розуміюся. Мене не здуриш. Певно в головонці шуміло... і... здавалося, що виціловує Галочку. Ах, то хотілаб я трохи позлостити панну Галочку. Мушу зробити її таку штучку. Але справді не розумію тої дівчини. Водиться з Фільком пріятелем Гудза; той в ній забуханий по уха, а вона знов за Гудзом.

Ах котра то вже! *(встає поглянути на годинник)*. Пів девятої. Щож то, чому їх нема? Треба збудити старого... *(В спальні чути „вставай“, кашляння, стогнання і т. д., при входових дверах чути стукання і веселий говір: „може сплять, хі-хі-хі)“*.

Сцена трета.

(Входить Філько і Клявіш).

Філько: А пардон... треба роздягнутися. *(Вертає роздягнутися).*

(Входить Галочка, за нею Гудз, відтак і брат Галочки Клявіш).

Галочка: Здається сплять — ходімо паньство.

Філько: Але пустяки! От най трохи собі відпочину *(сідає і підгойдується на фотелі. Галочка нахиляється до фортепяну, сідає і перекидає ноти, коло неї Клявіш щось показує, Гудз розглядається по*

образах, відтак сідає на канапу обезсиленим рухом, трохи позіхаючи ніби задрімлює).

Галочка: Буджу вас, пане Гудз.

Гудз: Ні, я не сплю.

Галочка: Якто не спите, таж цілком засипляєте. *(До Філька)* Знаєте, я вже так сміялася; Пан Гудз заповідає: ніхто з комітетових не йде до дому аж впорядкується буфет. Починаємо порядкувати; пан Гудз числить, числить стакани і все бракує, або є забагато; потім засипляє з тарелем в руці, а стаканів таки не дочислився.

Філько: Але це цікаве. З випозиченого накриття бракує по кожнім балі 6 стаканів, 6 ножів, та вилок, 6 підставок і всього по 6. Ні, це дійсно загадочна справа.

Мотикова: *(входить переодіта)* Що кажете, чогось бракує?

Галочка: Каже пан Філько, що по кожньому балю бракує 6 стаканів, 6 ножів і вилок, словом всього по 6. *(Всі витаються: цілую ручки, добридень і т. д.)*

Мотикова: То стара історія! Хтось комплетує мабуть гарнітур.

Гудз: *(іронічно, сидячи на канапі).* Сим-патич-не товариство!

Мотикова: Ах, ви симпатичні — вже засипляєте!

Галочка: Пан Гудз вже переспався, як ми порядкували буфет.

Мотикова: Певно ви так гарно забавляли, що аж заснув...

Галочка: *(ніби хоче заговорити)* Панство десь спали, а ми перебили.

Мотикова: Ні, я цілком не клалася, тільки муж, може з годинку передрімався Вже збирається. Прошу, сідайте *(показує рукою).* Будь ласка!

Філько: То дуже симпатичне слово „будь ласка“. Мені нагадує зараз Україну.

Мотикова: Вам всім нагадує все вічно Україну. Скільки я наслухалася, котрий тільки верне, то все оповідає: а на Україні то, а на Україні се, а на Україні було так чудово...

Філько: Дійсно чудово! Там ширина, там розмах, швунг, загалом там було колись прегарко жити. Я був за гетьманщини. Тоді там прямо розкіш! Ніхто в ночі не спав, а всьо шуміло. Музики, гуляння. А як там люди жили, як їли — ми не маємо поняття.

Мотикова: За те тепер....

Філько: Но — тепер, як хто попаде, най відразу бере зі собою трумну...

Гудз: А я вам скажу, я все таки мило згадую ті часи, хоч всіляко бувало.

Філько: А які там дівчатка... щирі, а любі... широка душа!

Мотикова: О пану Гудзови, то мабудь і там дівчатка не дуже... Він не вміє...

Філько: Чому не вміє? Не міг собі там ради дати, ще нині тужить.

Мотикова: Я чула, що тамтейші, тільки до любови... а на жінки не ксиче. Самі їхні хлопці кажуть... і дуже радо женяться з нашими.

Галочка: Тамті з нашими, а наші з тамтими.

Філько: (*показує рукою*) Та мішаються.

(Всі сміються).

Гудз: То не шкодить.

Мотикова: *(підходить і значучо...)* О, пан Гудз пробудився! Робіть панство якийсь рух, бо знова засне.

(Галочка дивиться на неї зкоса).

Заспівайте пане Фільку щось з тих романсів одеських, чи як там.

Галочка: Ага, заспівайте — те, що то ви підложили слова — таке гарненьке.

Мотикова: Пане Клявіш, даруйте, що вас так кличу, але вас так всі називають, заакомпаніюйте!

Філько: Але я по тім пиві цілком захрип. Пані добродійко — а може *(показує рукою)* може пан радник спять.

Мотикова: Алеж він вже збирається; зараз іде до бюра. Нічого, співайте!

Гудз: Я так люблю по невиспаній ночі романси.

Мотикова: Ха-ха-ха! Ви любите романси?

(Галочка дивиться з обуренням).

Гудз: Не романси, а в музиці...

Мотикова: В музиці *(іронічно)* а я гадала *(сміється значучо).*

Філько: Він любить і то і то.

Мотикова: Ну, ну, не давайтеся просити, співайте.

(Філько співає з акомп. арію „ту-степа“).

О... горить душа
І буриться у жилах кров,
О... палить мене
І дивна пристрасть і любов.
Тустеп танець такий,
Горячий і палкий —
Бо Перу, Перу́ це танець!
Займаєсь в жилах кров
І пристрасть і любов,
Бо перувіянський це танець.

Мотикова: Та бодай вас, таж це ту-стоп а не романс.

Філько: Або ту-степ не романс? — Ще й який романс! Пані добродійка чули, що якийсь пан епископ мав заборонити такі ту-степові... романси.

Мотикова: Чому?

Філько: Бо трохи за тісно танцюють...

(Всі сміються).

Мотикова: Бодай вас.

Галочка: Пане Фільку, чому ви не співали цього романса?

Філько: Бо я його не люблю. Зате Гудз прямо гине.

Мотикова: Пане Гудз, заспівайте ви.

Гудз: Я захрип.

Мотикова: Агі! Що з вами всіми? Дають проситися як діти.

Гудз: Бо не годен, щож дивного?

Мотикова: А як я вас прошу...

Гудз: Пані добродійко, як чоловік негоден то і...

Мотикова: *(ніби ображена)* То най там!

Галочка: Пане Гудз, заспівайте. Видите які ви є. Колись то у нас співали, я так люблю цю пісенку, а ви не хочете.

Гудз: *(підноситься вставати)* Як вже так дуже, то мушу. Але прошу пані, я дійсно захрип, ледви говорю *(підходить близче фортепяну і робить солодке очко до Галочки).*

Мотикова: Ну, врешті! Аж стільки прошень.

(Клявіш вдаряє в акорд, Гудз співає):

Над потічком в гаю,
Там хатчина стоїть.
Сад роскішно цвіте,
Гай зелений шумить.

А у тому садку
Соловейко співа.
У хатинці живе
Молоденька вдова.

Запізнився стрілець,
На дорожці зблудив;
Ночувать до вдови
Молодої вступив.

І не вздержав стрілець,
Загорілась душа, —
І як очком моргнув
Відчинила вдова...

Від тоді тихо там,
Гай, як перше шумить,
Тільки той соловій
Так співа, аж лящить!

Мотика: *(входить при кінці перед останною стрічкою, наслухує... в захопленню плеще в долоні).* Чудесно! Чудесно! Яка то дійсно, як кажу, люба пісонька. Заспівайте ще раз! Дуже люба, дійсно, дуже люба...

(Всі витаються: кланяюсь, добридень, поважання).

Ну, ну, заспівайте ще тої самої!

Гудз: Та я дуже захрип.

Мотика: Нічого, от як кажу так теє... легонько. А якжеж, легонько.

Гудз: *(повторяє від слів „І не здержав стрілець", робить око до Галочки. Мотикова розлючена).*

Мотика: Як кажу теє... таке простеньке і бачите стільки...синтементу. Властиво...а якжеж, синтементу... В нас того не розуміють, а якжеж, співають так сухо, бездушно, як кажу, типово по галицьки. Ніколи, а якжеж не забуду капелі Кошиця. Ще щось прямо ділає... а якжеж, тратиться память — ну, словом чоловік, а якжеж...

Гудз: Так. Співають чудесно як ангели! Та тільки погано вражає, що богато з них цьвенькає по московськи. А цеж для хору і то ще такого що має бути аґітаційним... Але там ма-

буть богато чорносотенних елементів вкралося — як звичайно.

Мотика: А якжеж, як знаєте, це дивна примха тих Придніпрянців балакати всюда, як кажу і то на прилюдних місцях, а якжеж... по московськи.

Філько: Я сам чув свого часу як зійшлося кількох патріотів Придніпрянців та як почали між собою цвенкати, то аж соромно було слухати.

Гудз: Мущини, то ще не так, але жінки то вже... Якийсь хоробливий налог!..

Мотика: От маєте ваші Придніпрянки!

Гудз: Мої? Чому мої? Трапляються всякі, я бачив також дуже ідейних між ними.

Філько: Справді то не можна так осуджувати. Я переконався, що є там богато завзятих — головно в боях. Це прямо очайдушні! І чимало їх вигинуло — будьщобудь за ідею. Між ними є такі, яких і в нас нема.

Гудз: То правда. От возьмім хочби наших псевдо-радикалів, продасть вам і рідну маму. І ще які люде? Заслужені письменники, старі партійні ветерани — сором, прямо не хочеться вірити.

Мотика: Ет — шкода говорити! Алькоголь!! — як кажу... Це бачите... велике нещастя! *(Встає, хоче виходити).* Але я вас мої кохані попращаю, бо треба до бюра. А як там властиво справа доходу?

Гудз: Мало що, як звичайно зі всіх балів. 100 марок менше, 100 більше *(виймає рахунки і сідає переглядати).*

Мотика: І варта то, я вам кажу, а якжеж, що зібравши до купи ті видатки... а якжеж, які кожній витрачує...

Філько: Рація!

Мотикова: Як рація, то чогож танцюєте?

Філько: Бо сверблять ноги, пані добродійко. Зрештою чоловік напокутувався в черезвичайках, Домбях і т. д., по тільки літах кортить.

Гудз: От з тої нібито жалоби зробився такий карнавал, якого ще ніхто не бачив...

Філько: Що жалоба. Я вже раз сказав панам: тоді як треба було, то ви набивали кабзи, вічували, шуміли, ніби то радили. Треба було йти на фронт! От тоді було проголосити жалобу. Позакривати кнайпи, повиганяти всіх на фронт, а тепер що? Я вже переніс таку жалобу, що мені аж доси *(показує на шию)*.

Галочка: Я сама бачила, як за тих часів... посилали на фронт теольоґів, або таких дітваків — ґімназістів, а старшини, ще й які старшини, крутилися гурмами з панночками.

Мотикова: Признайтеся панно Галочко, а хто винен? Не самі панночки? Вони в той час навіть руки не повинні були подавати таким... паничам! Питати на кожнім кроці: а ви чому не на фронті? так робили і так роблять инші. Але в нас. Самі винні. Одні бідували, а другі чудесно бавилися.

Галочка: Чому то пані добродійка до мене...

Мотикова: Не до вас, а загалом до всіх.

Галочка: *(до брата)* Алеж ходімо, та нас вже в дома ждуть...

Мотика: От я вже запізнився.

Мотикова: *(до Галочки)* Пождіть, таж треба рахунки, по полудні засідання комітету.

Філько: Е. це вже Гудз зробить за нас і на засіданню буде вже все в порядку. Але що з завтрішним балем?

Гудз: *(на хвилю встає від писання)* Ага, ми забули! Просимо і на завтрішний баль до комітету.

Філько: *(кланяючись)* Пашю добродійку і пана добродія.

Мотика: *(врадуваний)* А-а-а-а, ви мене просите? Вла-сти-во — мене?

Гудз: Так просимо — дуже просимо.

Мотика: Пане Гудз, дійсно просите мене?

Гудз: Щож тут дивного? Просимо і тим разом не відмовитись.

Мотика: О, дуже вдячний, дуже рад!

(Перешіптуються в намірі вийти. Гудз щось счислює олівцем по столі. Мотика підходить до Гудза і бере його на бік).

Мотика: Я вам ще раз дякую, що ви не забули теє .. як кажу, до комітету...

Гудз: Алеж дрібничка, пане добродію.

Мотика: Видите, я а пропо тої посади нині ручаюся вам — всьо буде, а якжеж... поладнано. Може таки зараз рано. Я давби вам знати. Мені дуже залежить, а якжеж, дуже, як кажу...

Гудз: Я маю намір виїхати.

Мотика: Кіцусю чуєш? Пан Гудз хоче виїхати.

Мотикова: Що? де?

Гудз: Там де всі — до Праги.

Мотика: Ні, ви залишитеся. Шкода без вас тут, а якжеж, шкода, як кажу без вас. Я нині певно дам відповідь і таки зараз як тільки, а якжеж... Зараз повідомлю *(прощається, поспішно виходить).*

Галочка: І ми підемо *(звертається до брата).* А ми пане Гудз ще побачимося заки виї-де-те — правда? Або як дуже гарненько попросимо, то може... *(Мотикова мірить її значучо очима).*

Фільки: *(до Галочки)* Я вас підведу.

(Гудз підноситься, хоче йти з ними).

Ні, ні, ти доківчи... останеш в пані добродійки. Пані добродійка візьмуть зі собою на засідання. Я по тебе потім вступлю.

Мотикова: Так, так, докінчіть, а в дома ще застанете! Впрочім я хочу переглянути, бо якже здавати на засіданню звіт.

(Тамті пращаються, виходять, Галочка з дверей мірить Гудза довгим поглядом).

Сцена четверта.

(Гудз і Мотикова. Гудз сидить ніби трівожно, озираючись. Мотикова важко дихає і робить око).

Мотикова: Прикро вам, що не могли провести Галочку? Бідні! Але нічо, це перейде! *(сміється з досадою).* Не журіться, з того зіленька і тільки, якби захотіли... *(значучо усміхається і підсувается до його).*

Гудз: Зна-ють па-ні добродійка...

Мотикова: Добродійка, добродійка... Ви такі не смілі. Фе, стидайтеся? Такий хлопець. Ну подивіться в очі! Чому так спускаєте очі? Хі-хі-хі, а то потішний... Дитина, червоніє... Бідацтво!

Гудз: *(встає, ніби поправляє ковнірець)* Котра то го-ди-на, я хотів...

Мотикова: Хотів, хотів — от сидіть, як вам добре!

Гудз: Та добре, але...

Мотикова: Але, але, такий негречний... хлопчик. *(Іде, спускає стори. Робиться на сцені темнійше.*

(Гудз оглядається переляканий, ніби в намірі кудись вицофатися).

Гудз: Але я так забув... що маю...

Мотикова: Я знаю, що маєте, але заждіть трошки, напємося чорної кави а то дуже успокоює нерви по невиспаній ночі *(сідає на канапі)* От сідайте коло мене... Я вас розважу, потішу.

(Гудз сідає не сміло на крайчику канапи).

Не бійтеся, присуньтеся близше. А то хлопець!

Гудз: Я дуже нервовий, а головно, як близько жінок — то трачу притомність.

Мотикова: Хі-хі-хі, я знаю, що ви тратите... притомність. О, як дрожить бідацтво. Виж були на війні. То там не страшнійше чим коло жінок, що?

Гудз: Я був при ар-ти-ле-ри-ї, то там...

Мотикова: Там, там, йой який любий такий смішенький... *(бере його за руку і притягає близше)* Не бійтеся, віхто не побачить, стори поспускані. Так, так *(тулиться до його, загортає рукав і наставляє руку, (там де вязане) він пристрастно цілує).* О так-так — вже всмілився. Люблю таких бахорів... *(притискає сильно)* Ви любили коли?

Гудз: Лю-би-в.

Мотикова: Ну і що.

Гудз: Нічо.

Мотикова: Які вам подобаються?

Гудз: Мені подо-ба-ю-ть-ся всі-ля-кі.

Мотикова: Всілякі, всілякі, а як цілує, то здається йому, що я... Галочка. Правда? *(Гладить його волося, він обіймає, хвилину непорушно, потім опускає руки.* Мені так якось слабо... *(по хвилі обіймав руками)* Мій любий, мій золотий, мій бахорику солодкий.

(Цілуються і в одіймах проснулись. На сцені зразу тихо. Годинник бє 10-ту годину. Поволі Мотикова впирається на канапу, Гудз легонько освобобжується з її рук. Вона деколи гейби крізь сон видасть з грудий слово) Мій лю-бий, мій хлопчик, ба-хор ко-ха-ний. *(Хтось ніби закашляв, Гудз зривається і ховається зразу за фіранку або фортепян, входить ніби на помацки Мотика).*

Сцена пята.

Мотика: Є посада, є вже посада!... Ов-а-а, тут темно. Що такого властиво! Нічо не бачу (*переходить в спальню*).

Гудз: (*до себе*) От маєш ситуація. Що тут робити? Ага, скочу до сінок, а там за нагортку і... (*вибігає крадком — входить Мотика і підносить стору*).

Мотика: (*розглядаючись*) О-о-о! Де вона бідна. О-о-о кіцуся. Заснуло, змучилося (*підходить і сідає коло неї ловлячи за руки*) Моя о-о-о кіцуся.

Мотикова: (*ніби з просоння*) Мій любий, мій хлопчик.

Мотика: (*втішений*) Їй!

Мотикова: Мій бахорик...

Мотика: Їй! Як-як-як солодко.

Філько: (*вбігає*) Де Гу... А! перепрашаю. (*Цофається в сіни*).

Мотика: Нічо-нічо... Є посада (*біжить за ним*) Є посада, а якжеж є посада.

(*Мотикова нараз прокидається зі сну*).

Мотика. Деж пан Гудз?

Філько: В сінях вбірається. Я перебіг і не бачив.

Мотика: Пане Гудз! Є посада.

Гудз: (*входить змішаний*) Дякую, але я...

Мотика: Нічого, нічого, завтра запємо — завтра... як кажу — забавимося! О забава дуже, як кажу робить... добре для жінок. Нерви як кажу і загалом... а якжеж... (*подає руку*) Ну, гратулюю пане Гудз.

Філько: Гратулюю... і мені погратулюйте. Бачите панство, я в гуморі! По дорозі шепнув на ушко панні Галочці про свої наміри і...

Мотикова: (*мірить Гудза*) І як?

Філько: І нічого, казала „будьте при надії“...

Мотикова: Що казала?

Фільно: Казала „будьте при надії“...

Мотика: Бодай вас хе-хе-хе. — Ви всі зі своїми, як кажу — тее... а якжеж.

Гудз: І-і-і... ти як? (*твердо*).

Фільно: І я... при надії.

Мотика: Хе-хе-хе, отжеж, як кажу грату... а якжеж, гратулюю.

Фільно: (*співає мельодію „ту-степа“ О-о-о і т. д. Мотика впадає між стрічками зі своїм „Гі-гі“. Виходять усі гусаком, тустеповим кроком, позаду Мотика*).

Кінець.

Цензуровано львівською Диренцією Поліції

дня 14. IV. 1921 р.

З репертуару арт.-літ. сценки:

„СПІВОМОВКИ“.

Всі права застережені.

JUN 1963

Видавництво „Русалка“

під зарядом Гр. Ганупяка, Львів, Куркова

має на складі:

I. Театральна Бібліотека „Русалки“.

1. Хоч раз його правда, шутка на 1 дію . .
2. Не повелося . . . . . .
3. Перший голова ревкому. . . . . .
4. Після равту . . . . . .

II. „Діточий театр“.

1. Дядько Тарас, песа на 1 дію з життя Шевченка
2. Прогулька, сцен. обр зок на 1 дію . . .

Приготовляється до друку:

4. Гостина св. Николая
5. Вифлеємський вертеп

III. Селянська Бібліотека.

1. З під рідної стріхи, вірші С. Калинця . .
2. Ворожбит-чародій, книжка для забави . .
3. Народній флірт, весела товариська забава .
4. Торбина сміху, людям на втіху . . . .

Приготовляється до друку:

5. Господарський Календар на 1922 р.

IV. Ріжні видання:

1. Воскресення, опов. К. Мая . . . . . .
2. Проклятий . . . . . .
3. Аматорський Театр . . . . . .
4. Шукаю людини, нариси з війни. . . .

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY